

λον καταβαίνει, τὸ στέλεχος τοῦτο, ὅπερ καταβαίνει βέτ' αὐτοῦ, ἀφίνει εἰς τὴν διάβασιν τοῦ ἐλαίου διάστημα, ἀποβαίνον βαθμῶδ' ὡς μεγαλειότερον καὶ ἐπιτρέπει τὴν ἀφίεσιν τῆς ἐπὶ μᾶλλον αὐξανούσης ποσότητος τοῦ ἐλαίου. Οὕτως ἡ προβαίνουσα κατάβασις τοῦ ἐμβόλου τούτου ἐντὸς τοῦ σωλῆνος τῆς ἀνυψώσεως, τοῦ ὁποῦ κατ' ἀρχὰς κατεῖχε σχεδὸν ὅλην τὴν χωρητικότητα, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ ν' ἀντισταθμίζῃ τὴν ἐξασθένειαν, τὴν ὁποῖαν υφίσταται ἡ δύναμις τοῦ κινουμένου ἐλατηρίου, καθ' ὅσον καταβαίνει· διότι ἡ κατάβασις τοῦ στελέχους αὐξάνει τὸν ὄγκον τοῦ ἀγωγού, τοῦ μεταδιδόντος τὸ ἐλαίον. Τὸ μεταλλινὸν τοῦτο στέλεχος φέρει λοιπὸν δικαίως τὸ ὄνομα ρυθμιστῆρ ἢ ἐπαρρῳατῆρ.

(Ἀκολουθεῖ).

Φίλη· Εὐδότη.

Ζητεῖς ἐπιμόνως νὰ σοὶ ἀνακοινώσω τὰς ἐντυπώσεις, αἱ ἡ ἐπιστολὴ σου μοὶ διηγεῖται καὶ μὲ ἐλέγχεις ὅτι οὐδαμῶς συμμερίζομαι τὰς περὶ γυναικὸς ἰδέας σου· ὁλῆθ' ὁρῶ, βλέπω ὅτι ἀφ' ὅτου ἀπῆλθες μακρὰν τῆς φίλης Πατρίδος μας, ἀφ' ὅτου κατὰ τὴν ἐκφράσιν τοῦ ποιητοῦ—«πολλὸν ἀνθρώπων ἄδεται εἶδεν καὶ νόον ἔγνω»—βλέπω, φίλη μου, ὅτι αἱ νεώτεροι περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς γυναικὸς θεωρίαι ἤρξαν νὰ ἐξασκῶσι σπουδαίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν πεποιθῶν σου. Ἐννοεῖς δὲ καλῶς ὅτι τὸ κατ' ἰδέαν τῆς Bas bleue, ὅπερ διὰ τῶσούτων ζωερῶν χρωμάτων προσπαθεῖς νὰ μοὶ παραστήσῃ, δὲν φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ὑψιστον τῆς γυναικειᾶς ἀρετῆς σημεῖον μάλιστα διὰ τὰς ἐλλογιμὰς· ἀλλ' ἐπεὶ θέλεις νὰ σοὶ εἰπω καὶ τὴν ἐμὴν γνώμην, ἀκουσθὲν τί φρονῶ.

Ἀγαπῶ τὰς καλλιλογικὰς σπουδὰς, τὰς εὐγενεῖς πτερυγίσεις τῆς φαντασίας πρὸς τὴν πηγὴν τῆς ἁρμονίας καὶ τοῦ κάλλους· σεβασμὸς δὲ καὶ συγκίνησις με καταλαμβάνει ὁσάκις ἀτενίζω πρὸς τὴν ἀπειραν πληθύν, πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν ὁργανικῶν σχημάτων, ἅτινα μυστηριώδης τις καὶ ἀόρατος συνδεσμὸς ἀνασπαστικῶς πρὸς ἀλλήλα συνέχων, ἀποτελεῖ τὴν κλίμακα τῶν ὄντων ἐν ἣ ἡ ζωὴ ἐκδηλοῦται ἐν ἀπαντὶ τοῦ μεγάλου καὶ τῇ ἀκατασχέτῳ αὐτῆς δυνάμει. Ἡ σπουδὴ τῆς φυσικῆς ἱστορίας καὶ ἐν γένει τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἀφαιρούσα ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὸν ἐπισκιαζοντα αὐτὴν πέπλον, τῇ διανοίῃ τὸ μέγα βιβλίον τῆς φύσεως, οὐτινος ἐκάστη λέξις, ἐκάστον στοιχεῖον εἶναι θαῦμα ἀποκαλύπτει τὴν σοφίαν τοῦ Παντοδυνάμου Πνεύματος ἀφ' οὗ ἀπορρέουσι οἱ νόμοι οἱ διέποντες τὴν ἀψυχον καὶ ἀμορφον ὕλην! Ὡ ναί! αἱ τοιαῦται σπουδαὶ ἀνοῦσι τὸν νοῦν ὑπεράνω τῶν ἡπίων μερολογισμῶν τῶν προλήψεων ἢ δὲ οὐστὶ εὐαίσθητος καρτὰ τῆς γυναικὸς δι' αὐτῶν ἐξαγνίζομένη ἀποδοκίμαται τὰς πο-

ταπὰς καὶ χυδαίας τῆς φιλαρσεκειᾶς ἐπ' θυμίας καὶ ἐν τῇ ἀγνότητι αὐτῆς ἀισθάνεται ὅτι ὁ οὐρανὸς ἡμῶν πατὴρ θέσας τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ τῆς γῆς ἐπλάσεν αὐτὸν ἀγγέλον· δυνάμενον ἀπὸ τῆς ὕλης νὰ φέρῃ τὴν πτῆσιν τοῦ ποδὸς τὰς χώρας τοῦ φωτός καὶ τῶν πνευμάτων! Πῶς σοὶ εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ υποθέσῃς ὅτι εἶμαι τυρῆλ, ὅτι εἶμαι ἀνάσθητος καὶ δὲν φλέγομαι ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν σπουδὴν ἔρωτος; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ υποθέσῃς ὅτι δύναμαι νὰ συμμερισθῶ τὰς ἰδέας τῆς ὁπισθοδρομικῆς τῆς ἐθελοκλήου ἐκείνης Σχολῆς, ἥτις θεωρεῖ τὴν γυναικὰ διανοητικῶς κατωτέρα τῶν ἀνδρῶν; Ὅχι· βεβαίως, φίλη μου, οὐδέποτε. . . ἀκαταμάχητος τις συναίσθησις, ἐνδόμυχος τις φωνὴ διεγερμένη ἐν ἐμοί, μοὶ λέγει ὅτι ἡ γνώσις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἐπίσης πρόσφιλῆς, ἐπίσης προσιτὴ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς, ὅπως καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνδρός. Ἀλλὰ μήπως ἐπειδὴ αὕτη οὐδαμῶς μειονεκτεῖ τοῦ ἀνδρός, μήπως ἐπεταῖ ἐκ τούτου ὅτι ἔχει καὶ τὰ αὐτὰ μὲν τὸν ἀνδρὰ καθήκοντα; Εἰπέ μοι, τί θέλει γίνεσθαι ἡ γυνή, τὰς κλίσεις αὐτῆς φιλοῦσθαι ἀπολαύσασθαι ἀδιαφορήσῃ πρὸς τὸν οἶκον καὶ ἀπερωτῇ εἰς τὴν ἐπιστήμην ἢ εἰς τὴν τέχνην; Τί θέλει γίνεσθαι τότε ἡ κοινωνία ἀνδρὸς τῆς διαπαιδαγωγούσης αὐτὴν καρδίας; Τί θέλει γίνεσθαι ἡ Πατρίς στερουμένη ἐκείνης ἥτις μόνῃ δύναται νὰ διαπλάττῃ ἐμψυχα καλλιτεχνήματα, εἰκόνες ζωῶν, κοινῶφελὸν καὶ ἐναρέτων πολιτῶν;

Μήπως ἡ ἐπὶ τοῦ κόσμου φιλοσοφίᾳς ἐπαγροπνοῦσα Ἡρόδοτος δὲν ἐπρωϊσθεῖ καὶ τὴν, ὑπερ πάντων ἄλλῶν, διὰ τοῦ αἰσθητάτος τῆς αὐτῆς ἀπαρνήσεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεως; διατὶ λοιπὸν χάριν τῆς εὐγενούς ταύτης ἐντολῆς νὰ μὴ ἐπιβάλλῃ σιγὴν εἰς πάντα πόθον δυνάμενον νὰ δεκσάσθῃ τὰ αἰσθητά τῆς καὶ ἐλαττωμένης τὸν πρὸς τὸ καθήκον αὐτῆς ζήλον; Τότε καὶ ἡ ἐλαχίστη οἰκίακὴ ἐνασχόλησις καὶ ἡ ἐλαχίστη φροντίς ἢ ἀφορώσα τὸ μικρὸν αὐτῆς βιβλίον, ἀντὶ νὰ φαίνεται αὐτῇ σμικρὰ καὶ εὐτελὲς συγκρινόμενῃ πρὸς τὰς ἀσχολίας τοῦ ἐπιστημονικοῦ βίου, ἀπεναντίας θὰ φαίνεται αὐτῇ μεγάλη καὶ ὕψηλῃ.

Καὶ ταῦτα λέγουσα, μὴ νομίζῃς ὅτι ἐννοῶ ὅτι εὐπαίδευτος γυνὴ δὲν εἶναι ὡς ἀλλὰ οἰκοδόσποινα, ἀπεναντίας δύναται νὰ ᾔναι ὁ τύπος τῆς οἰκοδοποῖνης ἐάν, συναίσθανομένη τὸ μέγεθος τῆς ἐντολῆς τις, τρέψῃ ὅλας αὐτῆς τὰς γνώσεις, ὅλην αὐτῆς τὴν καλαισθητικὴν ποδὲς ἐπέκτασιν τῆς μιᾶς καὶ μόνῃς αὐτῆς ἐπιστήμης, καὶ ἐργάτις μετρίοφρων καὶ ἀκάματος ἀφοσιωθῇ, ὅπως συντελέσῃ, τὸ κατ' αὐτὴν, εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς φίλης Πατρίδος τῆς διαπλάττουσα τὸν οἶκον, τὸ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τὴν μόνην βάσιν, πάσης ἀληθῶς πεπολιτισμένης κοινωνίας!

Διατὶ λοιπὸν ξενὸς ἢ ἄλλως θέλεις νὰ δαπανώμεθα εἰς τὰς περὶ ἐλευθερίας τῆς γυναικὸς θεωρίας;

ὅταν ἄλλαι ἀνάγκαι καλοῦσι τὴν ἑλληνίδα εἰς καθήκοντα πολὺ σπουδαιότερα; Διατί ζητεῖς νὰ ἐπιφθαλμιῶμεν εἰς τὰ προνόμια, ἅτινα αἱ γυναῖκες τῶν γηραιῶν ἔθνων τῆς Δύσεως διαμφισβήτητοισι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀφοῦ ῥέει εἰς τὰς φλέβας μας τὸ αἷμα ἐκείνων οἵτινες ἀνέθρεψαν τοὺς ἥρωας δ' οὐδ' ἡ πατρίς μας σεμνύνεται σήμερον;

Ναι, φίλη μου, εἴμεθα ἑλληνίδες, ἡ δὲ Πατρίς ἡμῶν εὐρίσκειται εἰς ἐναγώνιον πάλην· ἰδὲ, ὅποσα βλέμματα σκωπτικά, ὅποσα βλέμματα λαθραία, ἀπλῆστως ἐποφθαλμιῶσιν ἐπ' αὐτῆς! Ὁ δρίζων περίξ ἡμῶν εἶναι σκατεινὸς καὶ τεβολωμένος, θύελλα μανιώδης μᾶς ἐπαπειλεῖ πανταχόθεν, ἀλλ' εἶθε διὰ μέσου τῆς οὐίχλης καὶ τοῦ καπνοῦ ν' ἀναφανῇ ποτε ἡ ἑλληνὶς κατέχουσα μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς Εὐρώπης θέσιν ἐπίζηλον καὶ περιφανῆ.

Ἰδοῦ, φίλη μου, ποῖα νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἦναι ἡ εὐχὴ πάσης ἑλληνίδος, ἰδοῦ τί εἰς ἀπάντησιν τῶν ὅσα μοι γράφεις σοὶ ἀντιτάσσω, ἀλλ' ἂν καὶ δὲν γνωρίζω ἂν ἡδυνήθην νὰ μεταβάλω κατὰ τι τὰ φρονήματά σου, πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω ἐνταῦθα καὶ ἴσως προϊόντος τοῦ χρόνου, γενόμεναι ἐμβριθέστεραι, λάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Σὲ ἀποχαιρετῶ λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι εἶναι ἡ ὥρα καθ' ἣν μεταβαίνω μετὰ τῶν οἰκείων μου εἰς τὸ Φάληρον χάριν τῶν λουτρῶν ἐκεῖ δὲ ἡ γλυκεῖα αὔρα τοῦ Ἀλιπέδου ἴσως μαντεύσει τοὺς ἐνδομύχους πόθους μου, τὰς μυστικὰς εὐχὰς ἃς ὁ ἀσθενὴς κάλαμός μου ἀδυνατεῖ νὰ σοὶ ἐκφράσῃ καὶ ὑπεράνω τοῦ πελάγους ὅπερ μᾶς διαχωρίζει, φέρουσα ἐν ἅκρεϊ τὴν ἐλαφρὰν αὐτῆς πτῆσιν, σταματῇσιν αἰφνης εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μασσαλίας καὶ ἐκεῖ ἐνθ' οὗ εἰς τὸν ὥραιον περίπατον τοῦ Prado ἢ τῆς Corniche εὐρισκομένη ἐπαναπαύει; τὸ βλέμμα σου ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ πόντου, ἀφιερωμένη εἰς τὰς περὶ ἀναξαρτησίας τῆς γυναικὸς θεωρίας σου, ἴσως ἔλθῃ πλησίον σου καὶ θωπεύουσα ἡρέμα τὴν παρειάν σου διὰ τῶν ἐλαφρῶν αὐτῆς πτερυγῶν σοὶ ψιθυρίσει εἰς τὸ οὖς ἐν τῇ μελωδικῇ αὐτῆς γλώσσῃ—«Φίλη, ἐνθυμοῦ ὅτι εἶσαι ἑλληνίς»—

Ἀθήνησι 30 Αὐγούστου 1876.

Α. Γ. Π.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΠΑΡΑΛΟΞΙΣ

(Συνέχεια, ὡς ἀριθ. 9).

Ὁ ἀποχωρισμός.

Μείνας μόνος μετὰ τοῦ Βιόρου ὁ Φριτιόφ παρσκευάζεται εἰς ἀναχώρησιν. Ἄς ὑπάγωσι νὰ πο-

λεμήσωσιν, ἂν θέλωσιν, οἱ υἱοὶ τοῦ Βήλη· ὅσω τὸ κατ' αὐτὸν θέλει πετάσει πρὸς τὰ ἱερά τοῦ Βαλδουρ ἄλση, πρὸς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἀναχωρητήριο, ὅπερ στοιχίζει δι' αὐτὸν πλεον ἢ ὅλος ὁ κόσμος· ἐνταῦθα εἰς ἐν βλέμμα τῆς Ἰνγεβέργης τοῦ θέλει ἀντλήσει τὴν τοῖς θεαῖς μόνον ἐπιφυλαττομένην εὐδαιμονίαν. Οὐδὲν τὸν φοβίζει· οὐδ' αὐτὴ ἡ ἐκδίκησις τῶν ἡγεμόνων. Ἦδη θάνατι τὸν κολπίσκον ὅστις τὸν χωρίζει ἀπὸ τῆς φίλης του καὶ ἀσπάζεται τὸ ἱερὸν ἔδαφος. Μόνος πλανώμενος παρὰ τὴν ὄχθην χαράττει ἐπὶ τῆς ἄμμου διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ξίφους τοῦ τοῦ φίλτατονόμου. Ἡ σελήνη τὸν ὀδηγεῖ, ἡ δὲ ἀηδὼν τονίζει ἄσμα ἔρωτος αἰωνίου· νομίζει ὅτι τὸ βεῖθρον ψιθυρίζει τὸ προσφιλες ὄνομα Ἰνγεβόργη.—«ὦ! χαῖρε, θεῖα νύξ, εἶπεν ὁ Φριτιόφ, μήτηρ τῶν θεῶν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν διαλαμπῶν μαργαριτῶν σου, οἵτινες διακοσμοῦσι τὸν νυμφικὸν κρήδεμνόν σου· σὺ, ἥτις ἐπιτρέπεις μοι, ἀποφεύγων τὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν μου νὰ πλησιάσω τὴν φίλην μου!»

Ἄλλ' ἔφθασεν εἰς τὸν ναόν.—Ἰδοῦ ἡ νέα κόρη ἄγνη ὡς ἡ θεῖα δύναμις, ἐρωτύλη ὡς ἡ Freya. «ὦ! ἄφες με νὰ ἀσπασθῶ τὸ μέτωπόν σου ἐπιτρέφόν μοι νὰ σὲ θλίψω ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Μὴ φοβοῦ· ἰδοῦ ὁ Βιόρου μετὰ τῶν πολεμιστῶν μου εἶναι ἔτοιμοι νὰ μᾶς ὑπερασπισθῶσι· καὶ ἐγώ.... πῶς θέλω πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ! Πῶς εὐχαρίστως ἤθελον εἰσελθεῖ ἐν τῇ Βαλχάλα, ἐὰν ἐγνωρίζον ὅτι ὡς Βαλκῶρ μου θὰ ἦσο σύ».

(ἀκολουθεῖ).

ΛΥΣΙΣ Η'. ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

I—Ἰνᾶ—Ναι.

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ κ. Ἑλένη Δερρέκα, Ἀναστ. Κ. Σιγαλὸς (Σύρου), Λουίζα Α. Λασκαράτου (Κερκύρας) καὶ ὁ κ. Σταμέλος (Ξηροχωρίου).

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'.

Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἀρχίζω καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν καταλήγω.
Κ' εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀπόκρυφα ἀνοίγω.
Καὶ τρικέφαλος γεννώμαι καὶ τετράπους μεγαλώνω.
Καὶ ἂν μοῦ κόψῃς ὅλα ταῦτα τοὺς ἀτάκτους ἐμφυχῶν.
Ἐκ τῶν κεφαλῶν μου ὅμως ἂν μοῦ κόψῃς δύο μόνον
ἢ ξηρὰ δὲν μὲ χωρεῖ
Καὶ ἀστραπηδὸν ἐκλείπω, καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν χερσαίων
τοῦ λοιποῦ μὲ θεωρεῖ.
Ὡστε ἂν μ' ἀνὰ ζήτησῃς, εἰς τὰ ὕδατα μ' εὐρίσκεις,
ὅπου μ' ἔστειλεις νὰ γῶ.
Καὶ μοῦ ἔβαλες κανόνα ἀμφιβόλιος νὰ χορεύω
καὶ τὰ δύο νὰ γελῶ.

ΓΡΙΦΟΣ I.

